

“मीठे बच्चे- तिम्रो सारा पढाइ योगमा आधारित छ, योगबाट नै आत्मा पवित्र बन्छ, विकर्म विनाश हुन्छ।”

प्रश्न:- कति बच्चाहरूले बाबाको बनेर फेरि हात छोडिदिन्छन्, यसको कारण के हो ?

उत्तर:- (१) बाबालाई राम्ररी पहिचान नगर्नाले, पूरा निश्चय नहुनाको कारणले ८-१० वर्षपछि पनि बाबालाई छोडपत्र दिन्छन्, हात छोडिदिन्छन्। पद भ्रष्ट हुन्छन्। (२) विकारी दृष्टि भएपछि मायाको दशाग्रह लाग्छ, अवस्था तल-माथि भइरहन्छ अनि पढाइ पनि छुट्छ।

ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबाले सम्झाइरहनु भएको छ। अहिले जानेका छौं- हामी सबै बेहदका रूहानी बाबाका बच्चाहरू हौं, जसलाई बापदादा भनिन्छ। जसरी तिमी रूहानी बच्चा हौ, त्यसैगरी यी ब्रह्मा पनि शिवबाबाको रूहानी बच्चा हुन्। शिवबाबालाई रथ त अवश्य चाहिन्छ नि। त्यसैले जसरी तिमी आत्माहरूलाई कर्म गर्नको लागि अंग मिलेका छन्, त्यसैगरी शिवबाबाको यो रथ हो किनकि यो कर्मक्षेत्र हो, जहाँ कर्म गर्नुपर्ने हुन्छ। त्यो हो घर, जहाँ आत्माहरू रहन्छन्। आत्माले जानेको छ मेरो घर शान्तिधाम हो, त्यहाँ खेल हुँदैन। बत्ती आदि केही हुँदैन, केवल आत्माहरू हुन्छन्। यहाँ आउँछन् पार्ट खेलन्। तिम्रो बुद्धिमा छ- यो बेहदको ड्रामा हो। जो कलाकार छन् उनीहरूको सुरुदेखि अन्त्यसम्मको पार्टलाई तिमी बच्चाहरूले नम्बरवार बुझ्नेका छौ। यहाँ कुनै साधु-सन्त आदिले सम्झाउँदैन। यहाँ हामी बच्चाहरू बेहदको बाबाको पासमा बसेका छौं, अब हामीलाई फर्केर जानु छ। आत्माहरू पवित्र त अवश्य बन्नुपर्छ। यस्तो होइन- शरीर पनि यहाँ पवित्र बन्नु छ, होइन। आत्मा पवित्र बन्छ। शरीर त पवित्र तब बन्छ, जब ५ तत्त्व पनि सतोप्रधान हुन्छन्। अहिले तिम्रो आत्मा पुरुषार्थ गरेर पवित्र बनिरहेको छ। त्यहाँ आत्मा र शरीर दुवै पवित्र हुन्छन्। यहाँ हुन सक्दैन। आत्मा पवित्र बनेपछि फेरि पुरानो शरीर छोड्छ, फेरि नयाँ तत्त्वबाट नयाँ शरीर बन्छ। तिम्रीलाई थाहा छ- मेरो आत्माले बेहदको बाबालाई याद गर्छ वा गर्दैन? यो त हरेकले आफैँसँग सोध्नु छ। सारा पढाइ योगमा आधारित छ। पढाइ त सहज छ, चक्र कसरी घुम्छ त्यो बुझिसकेका छौ। मुख्य हो नै यादको यात्रा। यो यादको यात्रा भित्री कुरा हो र गुप्त छ। कहाँ देखिन्छ र। बाबाले भन्न सक्नुहुन्न यसले धेरै याद गर्छ वा थोरै। हो, ज्ञानको लागि भन्न सक्नु हुन्छ- यो ज्ञानमा धेरै तीक्ष्ण छ। याद त केही देखिँदैन। ज्ञान मुखले बोलिन्छ। याद त हो अजपाजप। जप अक्षर भक्तिमार्गको हो, जप अर्थात् कसैको नाम जप्नु। यहाँ त आत्माले आफ्नो बाबालाई याद गर्नु छ।

तिमीलाई थाहा छ- हामी बाबालाई याद गर्दै-गर्दै, पवित्र बन्दै-बन्दै मुक्तिधाम शान्तिधाममा पुग्छौं। यस्तो होइन- ड्रामाबाट मुक्त हुन्छौं। मुक्तिको अर्थ हो- दुःखबाट मुक्ति हुनु। शान्तिधाममा गएर फेरि सुखधाममा आउनु छ। जो पवित्र बन्छन्, उनीहरूले सुख भोग्छन्। अपवित्र मनुष्यले उनीहरूको सेवा गर्छन्। पवित्र रहनेहरूको महिमा छ, यसमा नै मेहनत छ। आँखाले धेरै धोका दिन्छ, गिर्न पुग्छन्। तल-माथि त सबैलाई हुनुपर्छ। दशाग्रह सबैलाई लाग्छ। भन्न त बाबा भन्नुहुन्छ- बच्चाहरूले पनि सम्झाउन सक्छन्। फेरि भन्नुहुन्छ- माता गुरु चाहिन्छ किनकि अब माता गुरुको सिस्टम चल्छ। पहिला पिताको थियो। अहिले सबैभन्दा पहिला कलष माताहरूलाई मिल्छ। माताहरू धेरै संख्यामा छन्। कुमारीहरूले राखी बाँध्छन्, पवित्रताको लागि। भगवानले भन्नुहुन्छ- काम महाशत्रु हो, यसमाथि विजय प्राप्त गर। रक्षा-बन्धन पवित्रताको निशानी हो। उनीहरूले राखी बाँध्छन्, तर पवित्र त बन्दैनन्। ती सबै बनावटी राखी हुन्, कसैले पावन बनाउँदैनन्। यसमा त ज्ञान चाहिन्छ। अहिले तिम्रैले राखी बाँध्छौ। अर्थ पनि सम्झाउँछौ। यो प्रतिज्ञा गराउँछन्। जसरी सिक्खहरूको निशानी कंगन हुन्छ, तर पवित्र त बन्दैनन्। पतितलाई पावन बनाउने, सर्वका सद्गतिदाता एक बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ देहुधारी हुनुहुन्छ। पानीको गंगालाई त यी आँखाले देखिन्छ। बाबा जो सद्गति दाता हुनुहुन्छ, उहाँलाई यी आँखाले देखिँदैन। आत्मालाई कसैले पनि देख्न सक्दैन, त्यो के चीज हो? भन्छन् पनि- हामी शरीरमा आत्मा छ, तर त्यसलाई कसैले देखेको छ र? भन्छन् देखेका छैनौं। अरु सबै चीजहरू, जसको नाम छ, त्यो देखिनमा अवश्य आउँछ। आत्माको पनि नाम त छ। भन्छन् भृकुटीको बिचमा चम्कन्छ अजब सितारा। तर देखिनमा आउँदैन। परमात्मालाई पनि याद गर्छन्, देखिनमा केही पनि आउँदैन। लक्ष्मी-नारायणलाई यी आँखाले देखिन्छ। लिंगको पूजा त गर्छन् तर त्यो कुनै यथार्थ रीतिले त हुँदैन नि। देखेर पनि जानेका हुँदैनन् परमात्मा भनेको के हो? यो

कसैले पनि जान्न सक्दैन। आत्मा त धेरै सानो बिन्दु हो। देखिदैन। न त आत्मालाई न परमात्मालाई देख्न सकिन्छ, जान्न सकिन्छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो बाबा आउनु भएको छ, यिनमा। यस शरीरको आफ्नो आत्मा पनि छ, फेरि परमपिता परमात्मा भन्नुहुन्छ- म यिनको रथमा विराजमान छु त्यसैले बापदादा भन्छौं। अब दादालाई त यी आँखाले देख्छौं, बाबालाई देख्दैनौं। बुझ्नेका छौं- बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, उहाँले यस शरीरद्वारा हामीलाई ज्ञान सुनाइरहनु भएको छ। उहाँ ज्ञानको सागर पतित-पावन हुनुहुन्छ। निराकारले मार्ग कसरी बताउनु हुन्छ? प्रेरणाले त कुनै काम हुँदैन। भगवान आउनु हुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। शिव जयन्ती पनि मनाउँछन् त्यसैले अवश्य आउनु हुन्छ नि। तिमीलाई थाहा छ- अहिले उहाँले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। बाबाले यिनमा आएर पढाउनु हुन्छ। बाबाको पूरा पहिचान नहुनाको कारणले, निश्चयबुद्धि नहुनाको कारणले ८-१० वर्षपछि पनि छोड-पत्र दिन्छन्। मायाले बिल्कुलै अन्धो बनाइदिन्छ। बाबाको बनेर फेरि छोड्छन् भने पद भ्रष्ट हुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाको परिचय मिलेको छ, त्यसैले अरूलाई पनि दिनु छ। ऋषि-मुनि आदि सबैले नेति-नेति भन्दै आए। पहिला तिमीले पनि जान्दैनथ्यौं। अहिले तिमीले भन्छौं- हो, हामीले जान्नेका छौं। त्यसैले आस्तिक भयौं। सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ? यो पनि तिमीलाई थाहा छ। सारा दुनियाँ र तिमी स्वयं पनि यस पढाइ भन्दा पहिला नास्तिक थियौं। अहिले बाबाले सम्झाउनु भएको छ त्यसैले तिमीले भन्छौं- हामीलाई परमपिता परमात्मा बाबाले सम्झाउनु भएको छ, आस्तिक बनाउनु भएको छ। हामीले रचयिता र रचनाको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्दैनथ्यौं। बाबा हुनुहुन्छ रचयिता, बाबाले नै संगमयुगमा आएर नयाँ दुनियाँको स्थापना पनि गर्नुहुन्छ र पुरानो दुनियाँको विनाश पनि गर्नुहुन्छ। पुरानो दुनियाँको विनाशको लागि यो महाभारत लडाईं हुन्छ, जसको लागि सम्झन्छन्- त्यस समयमा कृष्ण थिए। अहिले तिमीले सम्झन्छौं- निराकार बाबा हुनुहुन्थ्यो, उहाँलाई देखिदैन। कृष्णको त चित्र छ, देखिन्छ। शिवलाई देख्न सकिँदैन। कृष्ण त हुन् सत्ययुगका राजकुमार। उही रूप फेरि हुन सक्दैन। कृष्ण पनि कहिले, कसरी आउँछन्? यो पनि कसैले जान्दैन। कृष्णलाई कंसको जेलमा देखाउँछन्। के सत्ययुगमा कंस थियो र? यो कसरी हुन सक्छ। कंस असुरलाई भनिन्छ। यस समयमा सारा आसुरी सम्प्रदाय छ नि। एक-अर्कालाई मार्दै-काट्दै रहन्छन्। दैवी दुनियाँ थियो, यो भुलेका छन्। ईश्वरीय दैवी दुनियाँ ईश्वरले स्थापना गर्नुभयो। यो पनि तिम्रो बुद्धिमा छ- नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। अहिले तिमी हौं ईश्वरीय परिवार, फेरि त्यहाँ हुन्छौं दैवी परिवार। यस समयमा ईश्वरले तिमीलाई स्वर्गका देवी-देवता बन्न लायक बनाइरहनु भएको छ। बाबाले पढाइरहनु भएको छ। यस संगमयुगलाई कसैले पनि जान्दैन। कुनै पनि शास्त्रमा यस पुरुषोत्तम युगको कुरा छैन। पुरुषोत्तम युग अर्थात् जहाँ पुरुषोत्तम बनिन्छ। सत्ययुगलाई भनिन्छ पुरुषोत्तम युग। यस समयमा त मनुष्य पुरुषोत्तम छैनन्। यिनलाई त केनिष्ठ तमोप्रधान भनिन्छ। यी सबै कुरा तिमी ब्राह्मण सिवाय अरु कसैले बुझ्न सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ- यो हो आसुरी भ्रष्टाचारी दुनियाँ। सत्ययुगमा यस्तो कुनै वातावरण हुँदैन। त्यो थियो श्रेष्ठाचारी दुनियाँ। उनीहरूका चित्र छन्। वास्तवमा यो श्रेष्ठाचारी दुनियाँका मालिक थिए। विश्वका राजा थिए, जसको पूजा गरिन्छ। पूज्य पवित्र थिए, उनै फेरि पुजारी बनेका छन्। पुजारी भक्तिमार्गकालाई, पूज्य ज्ञानमार्गकालाई भनिन्छ। पूज्य सो पुजारी, पुजारी फेरि पूज्य कसरी बन्छन्? यो पनि तिमीलाई थाहा छ- यस दुनियाँमा पूज्य एक जना पनि हुन सक्दैन। पूज्य परमपिता परमात्मा र देवताहरूलाई नै भनिन्छ। परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ सबैका पूज्य। सबै धर्मकाले उहाँको पूजा गर्छन्। यस्तो बाबाको जन्म यहाँ नै गायन गरिन्छ। शिव जयन्ती हुन्छ नि। तर मनुष्यहरूलाई केही थाहै छैन- उहाँको जन्म यहाँ हुन्छ। आजकल त शिवजयन्तीमा बिदा पनि गर्दैनन्। जयन्ती मनाऊ, नमनाऊ आफ्नो मर्जी। औपचारिक बिदा छैन। जसले शिवजयन्तीलाई मनाउँदैनन् उनीहरू त आफ्नो काममा गइहाल्छन्। धेरै धर्म छन् नि। सत्ययुगमा यस्ता कुरा हुँदैनन्। त्यहाँ यो वातावरण नै हुँदैन। सत्ययुग हो नै नयाँ दुनियाँ, एक धर्म। त्यहाँ यो थाहा हुँदैन- हामीपछि चन्द्रवंशी राज्य हुन्छ। यहाँ तिमीले सबै बुझ्नेका छौं- यो-यो बितिसकेको छ। सत्ययुगमा तिमी हुन्छौं, त्यहाँ पहिलाको कुन कुरा याद गर्छौं र? पहिला थियो कलियुग। त्यसको इतिहास-भूगोल सुन्नाले के फाइदा?

यहाँ तिमीले बुझ्नेका छौं- हामी बाबाको पासमा बसेका छौं। बाबा टिचर पनि हुनुहुन्छ, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। बाबा आउनु भएको छ सबैको सद्गति गर्न। सबै आत्माहरूलाई अवश्य लैजानुहुन्छ। मनुष्यले त देह-अभिमानमा आएर भन्छन्, सबै माटोमा मिल्नु छ। यो बुझ्दैनन्- आत्माहरू त जान्छन्, बाँकी यो शरीर माटोले बनेको छ, यो पुरानो शरीर खतम हुन्छ। हामी आत्माहरूले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छौं। यस दुनियाँमा हाम्रो यो अन्तिम जन्म हो, सबै पतित छन्, सदा पावन त कोही रहन सक्दैन। सतोप्रधान, सतो, रजो, तमो त हुन्छन् नै। उनीहरूले त

भनिदिन्छन्- सबै ईश्वरका नै रूप हुन्, ईश्वरले आफ्नो अनेक रूप बनाउनु भएको छ, खेलपाल गर्नको लागि। हिसाब-किताब केही बुझेका छैनन्। नै खेलपाल गर्नेलाई बुझेका छन्। बाबाले नै बसेर विश्वको इतिहास-भूगोल सम्झाउनु हुन्छ। खेलमा हरेकको पार्ट अलग-अलग हुन्छ। सबैको पद अलग-अलग हुन्छ, जसको जस्तो पद हुन्छ, उसको त्यस्तै महिमा हुन्छ। यी सबै कुरा बाबाले संगममा नै सम्झाउनु हुन्छ। सत्ययुगमा फेरि सत्ययुगको पार्ट चल्छ। त्यहाँ यी कुरा हुँदैनन्। यहाँ तिमीलाई सृष्टिचक्रको ज्ञान बुद्धिमा घुमिरहुन्छ। तिम्रो नाम नै हो स्वदर्शन चक्रधारी। लक्ष्मी-नारायणलाई स्वदर्शन चक्र कहाँ दिइन्छ र! यी हुन् नै यहाँका। मूलवतनमा केवल आत्माहरू नै रहन्छन्, सूक्ष्मवतनमा केही छैन। मनुष्य, जनावर, पशु-पक्षी आदि सबै यहाँ नै हुन्छन्। सत्ययुगमा मयुर आदि देखाउँछन्। यस्तो होइन- त्यहाँ मयुरको प्वाँख निकालेर लगाउँछन्। मयुरलाई कहाँ दुःख दिन्छन् र। यस्तो पनि होइन- मयुरको खसेको प्वाँख ताजमा लगाउँछन्। लगाउँदैनन्। ताजमा पनि झुटो निशानी दिएका छन्। त्यहाँ सबै सुन्दर चीजहरू हुन्छन्। कुनै गन्दा चीजको नाम-निशान हुँदैन। यस्तो कुनै चीज हुँदैन, जसलाई देखेर घृणा आओस्। यहाँ त घृणा आउँछ नि। त्यहाँ जनावरलाई पनि दुःख हुँदैन। सत्ययुग काँति फस्टक्लास हुन्छ। नाम नै छ स्वर्ग, हेभन, नयाँ दुनियाँ। यहाँ त पुरानो दुनियाँमा हेर, बसाँदको कारणले घर भत्किरहन्छन्, मनुष्य मर्छन्। भूकम्प आउँछ सबै दुबिएर मर्छन्। सत्ययुगमा धेरै कम हुन्छन् फेरि पछि गएर वृद्धि हुँदै जान्छ। पहिला सूर्यवंशी हुन्छन्। जब दुनियाँ २५ प्रतिशत पुरानो हुन्छ त्यसपछि चन्द्रवंशी हुन्छन्। सत्ययुग १२५० वर्षको हुन्छ, त्यो हो १०० प्रतिशत नयाँ दुनियाँ, जहाँ देवी-देवताले राज्य गर्छन्। तिमीहरूमा पनि धेरैले यी कुरालाई भुल्छन्। राजधानी त स्थापना हुनु नै छ। निराश हुनु छैन। पुरुषार्थको कुरा छ। बाबाले सबै बच्चाहरूलाई उस्तै पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ। तिमीले आफ्नो लागि विश्वमा स्वर्गको बादशाही स्थापना गर्छौं। आफूलाई हेर्नु छ- म के बन्दैछु? अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यस पुरुषोत्तम युगमा स्वर्गको देवी-देवता बन्ने पढाइ पढेर स्वयंलाई लायक बनाउनु छ। पुरुषार्थमा निराश हुनु हुँदैन।

२) यस बेहदको खेलमा कलाकारको पार्ट र पद अलग-अलग छ। जस्तो जसको पद त्यस्तै मान उसलाई मिल्छ- यो सबै रहस्यलाई बुझेर विश्वको इतिहास-भूगोललाई स्मरण गरेर स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु छ।

वरदान:- श्रीमतबाट मनमत र जनमतको मिसावटलाई समाप्त गर्ने सच्चा स्व कल्याणी भव बाबाले बच्चाहरूलाई सबै खजाना स्व कल्याण र विश्व कल्याणको लागि दिनु भएको छ। तर त्यसलाई व्यर्थ कार्य तर्फ लगाउनु, अकल्याणको कार्यमा लगाउनु, श्रीमतमा मनमत र जनमतको मिसावट गर्नु- यो अमानतमा ख्यानत (धोका) हो। अब यस ख्यानत र मिसावटलाई समाप्त गरेर रूहानियत र रहमलाई धारण गर। आफूप्रति र सबैप्रति रहम गरेर स्व कल्याणी बन। स्वलाई हेर, बाबालाई हेर, अरूलाई नहेर।

स्लोगन:- सदा हर्षित ऊ नै रहन सक्छ जो कहीं पनि आकर्षित हुँदैन।